INFORMAȚIA DE MEDIU - PREOCUPARE SEMNIFICATIVĂ A AUTORITĂȚILOR CU COMPETENȚE ÎN DOMENIU

Marcel Foma BOȘCANEANU

Doctor în drept, Academia „Ștefan cel Mare” a Ministerului Afacerilor Interne,

Chișinău, Republica Moldova

e-mail: marcel842002@mail.ru

<https://orcid.org/0000-0002-4776-9349>

Obiectul prezentului articol îl constituie analiza demersului științific ce urmărește abordarea anumitor aspecte relevante surprinse în reglementarea actelor normative atât internaționale cât și naționale existente în domeniul asigurării accesului tuturor membrilor societății la informația de mediu. Accesul la informație în materie de mediu are un caracter obligatoriu, autoritățile publice sunt obligate să pună la dispoziția oricărui solicitant, la cererea acestuia, informația privind mediul, fără justificarea scopului în care această informație a fost cerută. O bună asigurare a accesului tuturor membrilor societății la informația de mediu oferă acestora posibilitatea de a se implica activ și în mod eficient în acțiunile de protecție a mediului și sănătății umane, la condițiile de viață și de muncă, la calitatea produselor alimentare și a obiectelor de uz casnic. Asigurarea exercitării în condiții optime a dreptului la acces liber și la răspândirea informațiilor veridice privitoare la starea mediului, la conștientizarea problemelor de mediu, condițiilor de viață și de muncă, la adoptarea unei atitudini corespunzătoare față de astfel de probleme, vine inclusiv în sprijinul îndeplinirii obligației legale ce revine tuturor persoanelor fizice și juridice de a proteja mediul.

Cuvinte-cheie: informația de mediu, informația deținută de o autoritate publică, solicitant, dreptul de a avea acces la informație, autorități publice în domeniul protecției mediului.

ENVIRONMENTAL INFORMATION - SIGNIFICANT CONCERN FOR AUTHORITIES WITH COMPETENCIES IN THE FIELD

The object of this article is the analysis of the scientific approach that aims to address certain relevant issues caught in the regulation of existing international and national normative acts in the field of ensuring access to all members of society (public) to environmental information. Access to environmental information is mandatory, public authorities are obliged to make available to any applicant, at his request, environmental information held by them or on their behalf, without justifying the purpose for which this information was requested. Good access to environmental information for all members of society provides them with the opportunity to be actively and effectively involved in actions to protect the environment and human health, living and working conditions, the quality of food and foodstuffs. household use. Ensuring the optimal exercise of the right to free access and dissemination of truthful information on the state of the environment, awareness of environmental issues, living and working conditions, the adoption of an appropriate attitude towards such issues, also supports the fulfillment of the obligation. which is the responsibility of all individuals and legal entities to protect the environment.

Keywords: environmental information, information held by a public authority and on its behalf, the applicant, the right to access information, public authorities in the field of environmental protection.

INFORMATION ENVIRONNEMENTALE - PRÉOCCUPATION IMPORTANTE POUR LES AUTORITÉS COMPÉTENTES DANS LE DOMAINE

L'objet de cet article est l'analyse de l'approche scientifique qui vise à aborder certains aspects pertinents pris dans la réglementation des actes normatifs internationaux et nationaux existants dans le domaine de l'accès de tous les membres de la société (public) à l'information environnementale. L'accès aux informations environnementales étant obligatoire, les pouvoirs publics sont tenus de mettre à disposition de tout demandeur, à sa demande, les informations environnementales détenues par eux ou en leur nom, sans justifier de la finalité pour laquelle ces informations ont été demandées. Un bon accès à l'information environnementale pour tous les membres de la société leur donne la possibilité de s'impliquer activement et efficacement dans les actions de protection de l'environnement et de la santé humaine, des conditions de vie et de travail, de la qualité des aliments et des denrées alimentaires à usage domestique. Assurer l'exercice optimal du droit au libre accès et à la diffusion d'informations véridiques sur l'état de l'environnement, la sensibilisation aux questions environnementales, les conditions de vie et de travail, l'adoption d'une attitude appropriée face à ces questions, soutient également le respect de l'obligation. Il est de la responsabilité de toutes les personnes physiques et morales de protéger l'environnement.

Mots-clés: informations environnementales, informations détenues par une autorité publique et en son nom, le demandeur, le droit d'accès à l'information, les autorités publiques dans le domaine de la protection de l'environnement.

ЭКОЛОГИЧЕСКАЯ ИНФОРМАЦИЯ – ВАЖНАЯ ЗАБОТА КОМПЕТЕНТНЫХ В ДАННОЙ ОБЛАСТИ ОРГАНОВ

Объектом данной статьи является анализ научного подхода, направленного на рассмотрение определенных актуальных аспектов, закрепленных в регулировании существующих международных и национальных нормативных актов в области обеспечения доступа всех членов общества к экологической информации. Доступ к экологической информации является обязательным, а государственные органы обязаны предоставлять любому заявителю по его запросу экологическую информацию, находящуюся у них или от их имени, без обоснования цели, для которой данная информация была запрошена. Заблаговременный доступ к экологической информации для всех членов общества дает им возможность активно и эффективно участвовать в действиях по защите окружающей среды и здоровья человека, условий жизни и труда, качества продуктов питания и пищевых продуктов. Обеспечение оптимального осуществления права на свободный доступ и распространение правдивой информации о состоянии окружающей среды, осведомленность об экологических проблемах, условиях жизни и труда, принятие надлежащего отношения к таким вопросам также способствует выполнению обязательства по охране окружающей среды.

Ключевые слова: экологическая информация, информация, находящаяся в распоряжении государственного органа, право на доступ к информации, государственные органы в области охраны окружающей среды.

Introducere

Pornind de la o realitate incontestabilă, potrivit căreia o persoană informată asupra problemelor care prezintă interes public, între care un loc aparte ocupă problemele de mediu, este o persoană care poate acționa de o manieră adecvată, conștientă fiind asupra implicațiilor pe care diferitele situații le pot avea

asupra societății căreia îi aparține. A fost asigurat, la nivel național, internațional și al Uniunii Europene, cadrul juridic care să pună la dispoziția publicului pârghiile necesare exercitării dreptului de acces la informație în materie de mediu.

Dreptul societății civile de a avea acces liber la informație în general, drept fundamental prevăzut în art. 34 din Constituția R. Moldova și dreptul la ac-

cesul liber la răspândirea informațiilor veridice privitoare la starea mediului apare ca o particularizare a dreptului la un mediu înconjurător sănătos, drept fundamental prevăzut în art. 37 din Constituția R. Moldova [1], al cărui cadru de exercitare este detaliat, în mod firesc, în acte normative cu forță juridică inferioară.

Metodologia de cercetare. Urmărind scopul obținerii unor analize utile referitor la informația de mediu ca preocupare semnificativă a autorităților cu competențe în domeniu, am decis să recurgem la un șir de metode de cercetare eficiente după caracterul și natura lor, acestea fiind: metoda retrospectivă, analiza, sinteza, deducția, metoda empirică și cea sistemică.

Expunerea conținutului de bază

Importanța accesului la informația privind mediul a fost subliniată în documente internaționale relevante adoptate în cadrul unor conferințe de referință în domeniul mediului, care au avut o contribuție deosebită la creșterea conștientizării societății asupra problemelor de mediu; astfel, în Declarația Conferinței Națiunilor Unite asupra Mediului de la Stockholm din 1972 s-a stabilit, la nivel de principiu, că „este necesar ca mijloacele de informare în masă (...) să difuzeze informații cu caracter educativ privind necesitatea apărării și a îmbunătățirii mediului pentru a-i permite omului să se dezvolte din toate punctele de vedere” (Principiul 19) [6], iar în Declarația Conferinței Națiunilor Unite privind Mediul și Dezvoltarea de la Rio de Janeiro din 1992 s-a consacrat, tot la nivel de principiu, că „la nivel național, fiecărui individ i se va asigura accesul la informațiile ce privesc mediul, deținute de autoritățile publice, inclusiv la informații privind substanțe și activități periculoase din comunitatea respectivă, precum și participarea la procesul decizional. Statele vor facilita și încuraja sensibilizarea și participarea publică făcând informațiile publice” [7].

Urmând aceeași linie de idei, eforturile stabilirii unui cadru adecvat exercitării dreptului de acces la informația de mediu s-au concretizat în documente precum Convenția privind accesul la informație, participarea societății la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 [9], Directiva Parlamentului European și a Consiliului nr. 2003/4/CE din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informația privind mediul și abrogarea Directivei Consiliului nr. 90/313/CEE [8], Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea societății la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului [10] ș.a. R. Moldova, s-a alăturat documentelor cu relevanță în domeniu adoptate la nivel global și al Uniunii Europene, a căror respectare rezultă fie din ratificarea acestora, accesul la informația privind mediul își găsește izvorul și în acte normative naționale cum ar fi: Legea privind protecția mediului înconjurător nr.1515/1993 [3], Legea privind accesul la informație nr.982/2000 [4], Hotărârea Guvernului pentru aprobarea Regulamentului privind accesul publicului larg la informația de mediu nr.1467/2016 [5], dar și în numeroase reglementări cu caracter sectorial.

Accesul liber la informațiile veridice în materie de mediu reprezintă o garanție a dreptului fundamental al omului la un mediu înconjurător sănătos, prevăzut expres în actul normativ fundamental Constituția R. Moldova și anume la art. 37 alin. (2) [1] și, în același timp, se înscrie atât în categoria principiilor de bază ale protecției mediului consacrate în articolul 3, lit. d) alin. (2), cât și în categoria de competențe ale autorităților administrației publice ale raionului, municipiului în comun cu autorizațiile locale pentru mediu și pentru sănătate, ce asigură

respectarea legislației de protecție a mediului (art.9, lit. g)), autorităților administrației publice ale comunei (satului), orașului în comun cu autoritățile locale pentru mediu și pentru sănătate (art.10, lit. k)) și autoritatea centrală abilitată cu gestiunea resurselor naturale și cu protecția mediului înconjurător (art.15, lit. h) din reglementarea cadru în domeniul privind protecția mediului înconjurător, cu modificările și completările ulterioare [3]. Actul normativ național ce stabilește condițiile, termenii de bază și modalitățile de exercitare a dreptului de acces la informația privind mediul deținută de sau pentru autoritățile publice este Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 1467 din 30.12.2016, prin care a fost aprobat Regulamentul privind accesul publicului la informația de mediu [5]. Conform acestui regulament, prin informația de mediu se înțelege orice informație scrisă, vizuală, audio, electronică sau sub orice formă materială despre:

a) starea componentelor de mediu, cum sunt aerul și atmosfera, apa, solul, subsolul, suprafața terestră, peisajul și ariile naturale, inclusiv zonele umede, diversitatea biologică și componentele sale, inclusiv organismele modificate genetic, precum și interacțiunea dintre aceste elemente, inclusiv calitatea vieții și condițiile care pot influența bunăstarea și sănătatea omului;

b) factorii, cum sunt substanțele, energia, zgomotul, radiațiile sau deșeurile, inclusiv deșeurile radioactive, emisiile, deversările și alte evacuări în mediu, ce afectează sau pot afecta componentele de mediu prevăzute la lit. a);

c) măsurile (inclusiv măsurile administrative), cum sunt politicile, legislația, planurile, programele, convențiile încheiate între autoritățile publice și persoanele fizice și/sau juridice privind obiectivele de mediu, activitățile care afectează sau pot afecta componentele și factorii prevăzuți la lit. a) și b), precum și măsurile sau activitățile destinate să protejeze componentele prevăzute la lit. a);

d) rapoartele referitoare la implementarea legislației privind protecția mediului;

e) analizele cost-beneficiu sau alte analize și prognoze economice folosite în cadrul măsurilor și activităților prevăzute la lit. c);

f) contaminarea lanțului trofic (după caz), condițiile de viața umană, monumentele, ansamblurile și siturile cultural-istorice și arheologice, orice alt fel de construcții, în măsura în care acestea sunt sau pot fi afectate de starea elementelor de mediu prevăzute la lit. a) sau, prin intermediul acestor elemente, de factorii, măsurile și activitățile prevăzute la lit. b) și c).

Hotărârea Guvernului R. Moldova nr. 1467 din 30 decembrie 2016 pentru aprobarea Regulamentului privind accesul publicului la informația de mediu, cu modificările ulterioare, stabilește accesul la informația privind mediul (prevederi generale, măsuri de implementare), refuzul accesului la informație, accesul la justiție, diseminarea informației privind mediul, tarifele, registrul electronic cu informația de mediu.

Potrivit actului normativ anterior menționat, solicitarea, furnizarea și accesul publicului la informația de mediu se face în transpunere cu Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JO) nr. L 41 din 14 februarie 2000 și în conformitate cu prevederile Legii nr. 982-XIV din 11 mai 2000 privind accesul la informație și a Convenției privind accesul la informație, justiție și participarea publicului la adoptarea deciziilor în domeniul mediului, semnată la Aarhus, Danemarca, la 25 iunie 1998 și ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 346-XIV din 7 aprilie 1999.

În scopul asigurării unui acces mai bun al publicului la informația de mediu, guvernul a specificat expres cine face parte din cadrul acestor autorități

publice [art. 3, alin. 2), 5], și anume: a) orice structură organizatorică sau organ, instituite prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public; b) orice persoană fizică sau juridică care furnizează servicii publice în legătură cu mediul și este sub controlul unui organ sau al unei persoane vizate la lit. a).

Tot în acest context, prin aprobarea acestui regulament legiuitorul a făcut o claritate, ce trebuie să conțină informația deținută de o autoritate publică și informația deținută în numele unei autorități publice. Așadar, prin informația deținută de o autoritate publică se înțelege informația de mediu aflată în posesia acestei autorități publice și care a fost elaborată sau primită de acea autoritate și prin informația deținută în numele unei autorități publice se înțelege informația de mediu, care este deținută, de facto, de o persoană fizică sau juridică, în numele unei autorități publice.

Accesul la informație în materie de mediu are un caracter obligatoriu, autoritățile publice sunt obligate să pună la dispoziția oricărui solicitant, la cererea acestuia, informația privind mediul deținută de ele sau în numele lor, fără justificarea scopului în care această informație a fost cerută.

Cererea nu trebuie să aibă un caracter general, conținutul trebuie să fie clar, pentru a permite identificarea informației solicitate. În cazul în care, cererea este generală, neclară sau nu permite identificarea informației solicitate, autoritatea publică cere solicitantului, cât mai curând posibil și nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii de acces la informație, să specifice ce solicită. În acest sens autoritatea publică ajută solicitantul și prin furnizarea de informații pune la dispoziția publicului registrele sau listele ce conțin informația de mediu deținută de aceștia ori înființarea unor puncte de informare unde se găsesc indicații precise asupra locului în care poate fi găsită informația de mediu deținută de autoritățile publice.

Furnizarea unei informații privind mediul reprezintă regulă, neputând fi refuzată decât în mod excepțional, în situații expres prevăzute de legislație, respectiv dacă: informația solicitată nu este deținută de sau pentru autoritatea publică la care a fost înaintată cererea. În acest caz, dacă autoritatea publică are cunoștință că informația este deținută de sau pentru o altă autoritate publică, transmite cererea acelei autorități cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de 3 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, și informează solicitantul despre aceasta; cererea este în mod evident nerezolvabilă; cererea este formulată într-o manieră prea generală, neclară sau nu permite identificarea informației solicitate; cererea prevede materiale în curs de completare sau documente ori date nefinalizate; cererea prevede comunicarea internă a colaboratorilor instituției, luând în considerare satisfacerea interesului public prin furnizarea informațiilor; cererea prevede informații atribuite la secretul de stat [art. 24, 5].

O solicitare de informații referitoare la mediu mai poate fi refuzată de autoritățile publice, în cazul în care divulgarea respectivelor informații ar afecta: confidențialitatea procedurilor autorităților publice, atunci când aceasta este prevăzută de legislație; relațiile internaționale, securitatea națională sau apărarea națională; confidențialitatea informațiilor comerciale sau industriale, atunci când aceasta este prevăzută de legislație, privind protejarea unui interes economic legitim, inclusiv interesul public în păstrarea confidențialității statistice și a secretului fiscal; drepturile de proprietate intelectuală; confidențialitatea datelor cu caracter personal și/sau a dosarelor privind o persoană fizică, în cazul în care acea persoană nu a consimțit la divulgarea către public a informațiilor, atunci când confidențialitatea este prevăzută de legislație; protecția mediului la care se referă astfel de informații, cum ar fi localizarea speciilor rare.

Întrucât cazurile de refuz reprezintă situații de excepție de la regula accesului la informația privind

mediul, acestea se interpretează în sens restrictiv, avându-se în vedere, pentru fiecare situație în parte, satisfacerea interesului public prin divulgarea informațiilor. Satisfacerea interesului public prin divulgare trebuie să fie analizată în comparație cu interesul satisfăcut prin păstrarea confidențialității, în fiecare situație în parte.

Răspunsul la o solicitare de furnizare a informației de mediu disponibilă în instituție trebuie pusă la dispoziția solicitantului în cel mai scurt timp din momentul în care este disponibilă, dar nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii de acces la informație, cu excepția situației în care volumul și complexitatea informației solicitate justifică prelungirea acestei perioade și sunt atât de mari încât termenul de 15 zile lucrătoare nu poate fi respectat, informația de mediu se pune la dispoziția solicitantului în termen de 20 de zile lucrătoare de la data primirii cererii de către autoritatea publică. În astfel de cazuri solicitantul este informat, cât mai curând posibil și cel târziu cu 5 zile înaintea expirării termenului inițial, despre prelungirea termenului de răspuns și motivele care stau la baza acestei prelungiri.

Este foarte important să menționăm că, solicitarea și furnizarea informației de mediu conform Hotărârii Guvernului nr. 1467/2016 [5], cu modificările ulterioare, se face în conformitate cu prevederile Legii nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație [4] și a Convenției privind accesul la informație, justiție și participarea publicului la adoptarea deciziilor în domeniul mediului, semnată la Aarhus, Danemarca, la 25 iunie 1998 și ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 346-XIV din 7 aprilie 1999 [9], stabilesc aceleași termene de satisfacere a cererilor, comunicare a răspunsurilor la solicitările de informații de mediu, cât și de interes public, nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii de acces la informație, fără careva discrepanțe. Astfel, potrivit art. 8 din Regulamentul privind accesul publicului la

informația de mediu, aprobat prin HG nr. 1467/2016, în cazul în care volumul și complexitatea informației solicitate sunt atât de mari încât termenul de 15 zile lucrătoare nu poate fi respectat, informația de mediu se pune la dispoziția solicitantului în termen de 20 de zile lucrătoare de la data primirii cererii de către autoritatea publică, în această din urmă situație existând instituită în sarcina autorității publice căreia i-a fost adresată cererea obligația legală de a informa solicitantul, cât mai curând posibil și cel târziu cu 5 zile înaintea expirării termenului inițial, despre prelungirea termenului de răspuns și motivele care stau la baza acestei prelungiri. Mai mult, potrivit aceluiași act normativ, respingerea cererii de furnizare a informației de mediu, în totalitate sau în parte, în forma sau în formatul solicitat, se motivează și se comunică solicitantului în termenul de nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii de acces la informație.

Legislația în vigoare pune în sarcina autorităților publice obligația de a ține evidența cererilor referitoare la furnizarea informațiilor de mediu și de raportare a acestora, în anumite termene și cu respectarea anumitor proceduri.

Solicitările/cererile pentru furnizarea informațiilor referitoare la mediu, modalitatea și termenul de rezolvare a acestora trebuie înscrise într-un registru în formă manuală pentru înregistrarea solicitărilor de informații existent la nivelul fiecărei autorități publice.

Autoritățile publice au obligația de a raporta, trimestrial, evidența cererilor pentru furnizarea informațiilor de mediu, până la data de 10 a lunii ulterioare celei pentru care se face raportarea, la autoritatea publică centrală în a cărei subordine, coordonare sau autoritate se află, precum și la autoritatea publică pentru protecția mediului în a cărei rază teritorială își au sediul.

Rapoartele respective sunt centralizate de autoritățile publice locale pentru protecția mediului, care

sunt obligate să transmită situația centralizată a acestora, până la data de 15 a lunii ulterioare trimestrului pentru care se face raportarea, Inspectoratului pentru protecția mediului.

Inspectoratului pentru protecția mediului întocmește evidența centralizată a rapoartelor de evidență a cererilor, și o transmite în termen de 5 zile de la primirea rapoartelor, Ministerului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului (MADRM), care, la rândul său, întocmește evidența centralizată la nivel național a rapoartelor trimestriale de evidență cererilor, pe care o reactualizează lunar și o afișează pe propria pagină web până la sfârșitul lunii ulterioare trimestrului pentru care se face raportarea.

În contextul celor menționate mai sus, pentru buna transparență și creștere a imaginii MADRM, venim cu propunerea actualizării legislației de care se ghidează prin actualizarea denumirii ministerului (din Ministerul Mediului în Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului, cât și a instituțiilor subordonate (din Inspectoratul Ecologic de Stat în Inspectoratul pentru Protecția Mediului, expus în HG nr. 1467/2016).

În sarcina autorităților publice este stabilită și obligația de a realiza diseminarea sistematică și activă către public a informațiilor referitoare la mediu, relevante activității lor și care este deținută de sau pentru acestea. Informația de mediu pusă la dispoziția publicului și diseminată în mod activ trebuie să fie permanent actualizată.

Practic, pe lângă obligația de furnizare a informației privind mediul realizată la cerere, autorităților publice le revine și obligația de a sistematiza informația privind mediul, în scopul realizării diseminării active și sistematice către public a informației privind mediul, în special prin utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor electronice.

Autoritățile publice pentru protecția mediului trebuie să publice pe paginile lor web, la fiecare 4 ani, rapoarte naționale privind starea mediului. Ra-

poartele vor include informații privind atât calitatea mediului, cât și presiunile asupra mediului și se vor publica până la data de 15 octombrie a anului următor raportării.

Autoritățile publice pentru protecția mediului au, de asemenea, obligația de a asigura în mod gratuit diseminarea imediată și fără întârziere a tuturor informațiilor privind mediul deținute de sau pentru aceste autorități, în cazul unor amenințări iminente asupra sănătății umane sau asupra mediului, datorate unor activități umane ori unor cauze naturale, care ar permite publicului posibil a fi afectat să ia măsurile de prevenire ori de ameliorare a daunelor rezultate din acea amenințare.

Autoritățile publice centrale în domeniul protecției mediului au, obligația de a asigura stocarea informației de mediu în registrele electronice specializate, iar autoritățile publice au obligația de a transmite autorității publice centrale lista centralizată a autorităților publice din subordinea sau din coordonarea lor, care dețin informații de mediu, precizându-se datele de contact pentru fiecare autoritate publică, respectiv denumire, sediu, telefon, fax, adresa de e-mail și a paginii web, numele și prenumele persoanei de contact și listele centralizate cu informațiile de mediu deținute de/sau pentru autoritățile publice din subordinea sau din coordonarea lor. Tot în acest context, elaborează și afișează pe propria pagina web lista la nivel național cu autoritățile publice care dețin informații de mediu, cu datele de contact pentru fiecare autoritate publică.

Totodată, operatorii economici care își desfășoară activitatea în baza unei autorizații de mediu, în scopul diseminării active a informației privind mediul (datele sau rezumatele datelor rezultate din monitorizarea activităților ce afectează sau pot afecta mediul), au obligația de a informa trimestrial publicul, prin afișare pe propria pagină web sau prin orice alte mijloace de comunicare, despre consecințele activităților și/sau ale produselor lor asupra mediului.

Accesul la orice liste sau registre publice întoc-

mite și ținute, la informația deținută în format electronic și consultarea pe loc a informațiilor cerute se fac în mod gratuit. Autoritățile publice trebuie să asigure, în măsura posibilităților, ca orice informație privind mediul compilată de acestea sau în numele lor să fie actualizată, corectă și comparabilă.

În ipoteza în care orice solicitant, care a solicitat să i se furnizeze informații referitoare la mediu, consideră că cererea sa a fost respinsă nejustificat, parțial sau în totalitate, a fost ignorată ori rezolvată cu un răspuns necorespunzător din partea unei autorități publice, sau nu au fost respectate prevederile generale ce descriu accesul la informația privind mediul cât și condițiile de refuz a accesului la informație, aceasta se poate adresa cu cerere prealabilă conducătorului respectivei autorități publice sau organului ierarhic superior, solicitând reconsiderarea actelor sau omisiunilor.

Solicitantul, persoana, care consideră că a fost lezat într-un drept al său prevăzut de legislația în vigoare, sau care nu a primit răspuns la cererea sa prealabilă în termenul legal stabilit poate depune o cerere de chemare în judecată, în conformitate cu prevederile Codului administrativ al R. Moldova nr.116/2018 [2].

Concluzii

Cele câteva aspecte mai sus relevate, ne conduc, o dată în plus, să concluzionăm că protecția mediului reprezintă o preocupare semnificativă a autorităților cu competențe în domeniu.

Considerăm că asigurarea exercitării în condiții optime a dreptului la acces liber și la răspândirea informațiilor veridice privitoare la starea mediului, cu rolul de a contribui la realizarea unei educații ecologice adecvate, la conștientizarea problemelor de mediu, condițiilor de viață și de muncă, la adoptarea unei atitudini corespunzătoare față de astfel de probleme, vine inclusiv în sprijinul îndeplinirii obligației legale ce revine tuturor persoanelor fizice și juridice de a proteja mediul, care de altfel răspund pentru

daunele pricinuite sănătății și avutului unei persoane ca urmare a unor contravenții ecologice prevăzute în legea supremă [art.37, 1], cu toate implicațiile pe care îndeplinirea respectivei obligații le are asupra viabilității planetei.

Referințe bibliografice

1. Constituția Republicii Moldova din 29.07.1994. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1994, nr.1.
2. Codului administrativ al Republicii Moldova nr. 116 din 19.07.2018. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 17.08.2018, nr. 309-320.
3. Legea Republicii Moldova privind protecția mediului înconjurător nr. 1515 din 16.06.1993. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 01.10.1993 nr. 10. [citată la 10.06.2021]. Disponibil: lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&id=311604
4. Legea Republicii Moldova privind accesul la informație nr. 982 din 11.05.2000. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 28.07.2000 nr. 88-90. [citată la 11.06.2021]. Disponibil: lex.justice.md/md/311759/
5. Hotărârea Guvernului Republicii Moldova pentru aprobarea Regulamentului privind accesul publicului la informația de mediu nr. 1467 din 30.12.2016. În: Monitorul oficial al Republicii Moldova, 24.02.2017, nr.60-66.
6. Declarația Conferinței Națiunilor Unite asupra Mediului, de la Stockholm din 1972.
7. Declarația Conferinței Națiunilor Unite privind Mediul și Dezvoltarea, de la Rio de Janeiro din 1992.
8. Directiva Parlamentului European și a Consiliului nr. 2003/4/CE din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informația privind mediul și abrogarea Directivei Consiliului nr. 90/313/CEE.
9. Convenția privind accesul la informație, justiție și participarea publicului la adoptarea deciziilor în domeniul mediului, semnată la Aarhus, Danemarca, la 25 iunie 1998 și ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 346-XIV din 7 aprilie 1999.
10. Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului.